

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/72/2023
Identifikačné číslo spisu:	3518202187
Dátum vydania rozhodnutia:	26.08.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Valentová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:3518202187.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu T. B., G. M. G. Z., O. XXXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Fraňom, Nové Mesto nad Váhom, J. Hašku 18, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo vnútra SR, Bratislava, Pribinova 2, o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, vedenom na Okresnom súde Trenčín (pôvodne na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom) pod sp. zn. NM-5C/43/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 27Co/20/2022 z 28. decembra 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 28. decembra 2022, sp. zn. 27Co/20/2022 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí druhým rozsudkom z 20. októbra 2021 č. k. 5C/43/2018 - 246 v spojení s dopĺňajúcim rozsudkom z 06. decembra 2021 č. k. 5C/43/2018 - 253 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 11.700 eur do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.), žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok II.) a žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, o výške ktorých rozhodne súd samostatným rozhodnutím po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (výrok III.)

1.1. Súd prvej inštancie zistil, že na základe kúpnej zmluvy zo dňa 05.10.2015 kúpil žalobca od predávajúceho E. I. za kúpnu cenu 11.700 eur osobné motorové vozidlo P. R. X,X V., oranžová metalíza, r. v. XXXX. Spolu s predmetným motorovým vozidlom žalobca prevzal všetky potrebné listiny vrátane Odborného posudku o kontrole originality vypracovaného Pracoviskom kontroly originality v Košiciach. Po viac ako roku užívania bolo žalobcovi vozidlo zaistené z dôvodu podozrenia, že súvisí so spáchaním trestného činu. Vozidlo bolo rozhodnutím OR PZ ODI Nové Mesto nad Váhom zo dňa 25.01.2017 natrvalo vyradené z evidencie, keďže bolo expertíznym skúmaním zistené pozmenené VIN číslo, pričom pôvodné VIN číslo patrilo odcudzenému vozidlu. Zo strany príslušníkov PZ bolo

žalobcovi oznámené, že na vydanie vozidla nemá nárok, neboli mu poskytnuté všetky informácie a trestné oznámenie bolo odmietnuté. Následne sa žalobca dozvedel, že zaistené vozidlo bolo bez jeho vedomia vydané inej osobe, ktorá si na jeho vydanie uplatnila nárok. Vozidlo bolo zaistené podľa § 21 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (ďalej aj ako „zákon o policajnom zbore“). Príslušníci policajného zboru mali podľa žalobcu po uložení veci do úschovy písomne oznámiť osobe, ktorá si na jej vydanie uplatnila nárok, čiže žalobcovi, aby si v lehote 60 dní uplatnil vlastnícke právo na zaistenú vec na príslušnom súde. Príslušníci policajného zboru tak nepostupovali a preto žalobca na ich postup dňa 09.10.2017 podal sťažnosť, ktorá bola Ministerstvom vnútra, sekcie kontroly a inšpekčnej služby vyhodnotená ako oprávnená.

1.2. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobcu ako dôvodný v celom rozsahu. Mal za preukázané naplnenie všetkých predpokladov vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že naplnenie prvého predpokladu - nesprávneho úradného postupu konajúceho príslušníka policajného zboru žalovaná nerozporela. Zo strany povereného príslušníka policajného zboru došlo k porušeniu § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore, ktorý žalobcu ako osobu, ktorej bola zaistená vec, písomne neinformoval o možnosti uplatniť si v zákonom stanovenej lehote vlastnícke alebo iné právo k zaistenej veci na príslušnom súde, za čo mu priamym nadriadeným bola uložená výčitka. Medzi stranami ostala sporná otázka, či žalobca preukázal kumulatívne naplnenie ostatných dvoch predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu, t. j. vznik škody a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Žalovaná namietala, že žalobca nepreukázal, že skutočne došlo k zmenšeniu jeho majetku o zaplatenú kúpnu cenu, nakoľko v konaní nepredložil ako dôkaz príjmový doklad ani potvrdenie o uhradení kúpnej ceny bezhotovostným prevodom. Súd prvej inštancie uviedol, že síce bolo pravdou, že žalobca nepredložil žiadny z uvedených listinných dôkazov, avšak vyhodnotením ostatných vykonaných dôkazov v ich vzájomnej súvislosti mal za dostatočne preukázané, že žalobca dňa 05.10.2015 uhradil k rukám splnomocnenca predávajúcej kúpnu cenu vo výške 11.700 eur v hotovosti. Táto skutočnosť podľa súdu prvej inštancie vyplývala z výpovede samotného žalobcu, ktorá sa v tejto otázke do detailov zhodovala s výpoveďou jeho manželky, svedkyne E. B., ako aj z predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá preukazovala zdroj uvedených finančných prostriedkov a ktorá bola uzavretá v čase bezprostredne predchádzajúcemu uzavretiu kúpnej zmluvy. Rovnako podľa súdu prvej inštancie túto skutočnosť potvrdzoval fakt, že žalobca sa vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zaplatenej kúpnej ceny domáhal od predávajúcej L. I., ktorá túto skutočnosť nerozporela ani v samotnom konaní o zaplatenie, ani následne v exekučnom konaní. Predmetné exekučné konanie bolo v zmysle § 48 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii zastavené v dôsledku skutočností, že na majetok povinnej bol vyhlásený konkurz, ktorý bol následne zrušený, nakoľko konkurzná podstata nedokázala pokryť ani náklady konkurzu. Týmto mal súd prvej inštancie za preukázanú nevymožiteľnosť nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, ktorá tento prospech získala a bola ho povinná vydať a tým aj s konečnou platnosťou ustanovenú výšku škody. Keďže v exekučnom konaní sa nepodarilo od uvedenej osoby vymôcť žiadnu sumu, výška škody dosahovala plnú sumu kúpnej ceny.

1.3. Súd prvej inštancie dospel následne tiež k záveru, že medzi nesprávnym úradným postupom, keď žalobcovi nebola oznámená zákonným spôsobom možnosť uplatniť si vlastnícke právo k zaistenej veci na príslušnom súde a vznikom škody bola bezprostredná súvislosť. Tým, že si žalobca neuplatnil svoje vlastnícke právo k predmetnému osobnému automobilu na súde, pričom povaha súdneho rozhodnutia by v tomto prípade mala deklaratórnu povahu, došlo k zmenšeniu jeho majetku a teda k vzniku škody, nakoľko predmetná vec bola následne vydaná tretej osobe, ktorá si na ňu uplatnila nárok. Túto skutočnosť pritom podľa názoru súdu prvej inštancie neovplyvňoval fakt, že žalobcovi súbežne vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, nakoľko táto pohľadávka žalobcu bola nevymožiteľná.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 28. decembra 2022 sp. zn. 27Co/20/2022 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej v rozsahu 100% (výrok II.). Odvolací súd námietky žalovanej vyhodnotil ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následkom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním spisu zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi,

ktoré vyhodnotil v súlade s § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver.

2.1. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie postupoval správne, keď na daný prípad aplikoval ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. a skúmal všetky predpoklady zodpovednosti žalovanej za vznik škody. V konaní bolo nesporné, že žalobca ako kupujúci a E. I. v postavení predávajúceho uzavreli dňa 05.10.2015 kúpnu zmluvu, ktorej predmetom bolo osobné motorové vozidlo P. R. X.XDci, oranžovej farby, rok výroby XXXX za kúpnu cenu 11.700 eur. Predávajúci a kupujúci sa dohodli, že kupujúci uhradí kúpnu cenu v hotovosti pri podpise zmluvy alebo bezhotovostným prevodom na bankový účet predávajúceho v deň podpisu zmluvy. Základnou povinnosťou kupujúceho podľa § 588 Občianskeho zákonníka je prevziať predmet kúpy a zaplatiť kúpnu cenu. Spôsob zaplatenia kúpnej ceny je vecou dohody zmluvných strán, pričom nie je vylúčené, aby k zaplateniu kúpnej ceny došlo v hotovosti pri podpise zmluvy, resp. na určený účet podľa dohody zmluvných strán. V danej veci si účastníci kúpnej zmluvy v článku III dohodli, že v prípade, ak dohodnutá kúpna cena za predmetné motorové vozidlo nebude predávajúcemu uhradená riadne a včas, predávajúci je oprávnený odstúpiť od zmluvy. O zaplatení kúpnej ceny kupujúcim predávajúcemu nemal ani odvolací súd pochybnosti. Skutočnosť, že na zaplatenie kúpnej ceny bol použitý úver nasvedčovala zmluva o splátkovom úvere zo dňa 24.9.2015, ako aj tá skutočnosť, že predávajúci nenamietal nezaplatenie kúpnej ceny, od kúpnej zmluvy v zmysle článku III pre nezaplatenie neodstúpil.

2.2. Odvolací súd následne mal za to, že žalobcovi motorové vozidlo, ktoré nadobudol predmetnou kúpnu zmluvou, bolo povereným príslušníkom policajného zboru zaistené podľa § 21 ods. 1 zákona o policajnom zbore z dôvodu podozrenia, že vec súvisí so spáchaním trestného činu. Nakoľko k zaisteniu došlo postupom v zmysle § 21 zákona o policajnom zbore, bolo povinnosťou policajného orgánu postupovať podľa § 21 ods. 9 predmetného zákona. Zákonodarca v predmetnom paragrafe upravil postup útvaru policajného zboru, ale osobitným spôsobom upravil aj postup osoby, ktorej bola vec zaistená a síce tak, že táto mohla (len) v lehote 60 dní od doručenia písomného oznámenia o možnosti uplatniť si vlastnícke právo alebo iné právo na zaistenú vec na príslušnom súde takto postupovať. Z obsahu spisu vyplývalo, že policajný orgán nepostupoval v súlade s § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore, keď napriek zákonnej povinnosti neodkázal žalobcu na uplatnenie si vlastníckeho práva v občianskom súdnom konaní. Súd prvej inštancie tak správne vyvodil splneniu predpokladu na vznik škody, a to nesprávny úradný postup, vychádzajúc z vyrozumenia OR PZ v Novom Meste nad Váhom zo dňa 29.12.2017. Vo vzťahu k ďalšiemu predpokladu zodpovednosti žalovaného za vznik škody, t. j. vznik samotnej škody sa odvolací súd stotožnil so záverom prvoinstančného súdu o jej preukázaní na základe vykonaného dokazovania. Následne potom podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne vyvodil, že je možné konštatovať aj existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Pokiaľ žalobca žiadal policajné orgány o vydanie veci, bolo potrebné poznamenať, že pokiaľ tak urobil v relevantnom čase, teda pred vydaním veci policajným orgánom tretej osobe - spoločnosti MAPFRE, vznikol mu nárok na náhradu škody v dôsledku toho, že policajný orgán postupoval v rozpore s § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore, keď napriek riadnemu uplatneniu práva na vydanie veci žalobcom, túto nevydal a ani neodkázal na uplatnenie si vlastníckeho práva v občianskom konaní.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolaiteľka“), ktoré vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Žalovaná navrhla dovolaciemu súdu zrušiť rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý proces namieta v súvislosti s nepreskúmateľnosťou a arbitrárnosťou napadnutého rozhodnutia. Mala za to, že súdy nižšej inštancie nedostatočne vyhodnotili dôkazy a rozhodli v rozpore s dôkazmi nachádzajúcimi sa v súdnom spise (opomenutie dôkazov). Žalovaná bola názoru, že súdy nižšej inštancie sa vôbec nezaoberali jej námietkami absencie kumulatívneho splnenia všetkých troch hmotnoprávných podmienok, ktorých splnenie je základným pilierom zákona č. 514/2003 Z. z. Rozporovala existenciu žalobcom tvrdenej skutočnej škody vo výške 11.700 eur, ktorá mala predstavovať kúpnu cenu za kúpu motorového vozidla. Žalovaná namietala, že súd prvej inštancie „uveril“ žalobcovi bez relevantných materiálnych dôkazov. Zároveň poukázala na to, že žalobca okrem toho, že nepreukázal existenciu skutočnej škody, nepreukázal ani svoje tvrdenia o existencii príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou skutočnou škodou. Uviedla, že v prípade,

ak by bola žalobcom škoda preukázaná o vzťah príčinnej súvislosti by šlo len vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, t. j. ak by bol medzi nimi vzťah bezprostredný, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu nevznikla by ani škoda. Škoda, ktorú si žalobca uplatňoval nebola následkom nesprávneho úradného postupu príslušníka policajného zboru, ale priamym bezprostredným následkom kúpy predmetného motorového vozidla od tretej osoby. Žalovaná mala súčasne za to, že odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšej inštancie sú zmätočné a nereagujú na jej zásadnú argumentáciu.

3.2. Nesprávne právne posúdenie v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP žalovaná videla pri riešení otázky posúdenia existencie skutočnej škody. Mala za to, že žalobca nepredložil žiadne relevantné listinné dôkazy na preukázanie škody, ktorými boli jedine predloženie príjmového pokladničného dokladu o úhrade kúpnej ceny v hotovosti alebo potvrdenie o úhrade kúpnej ceny bezhotovostným prevodom. Žalovaná postup súdov nižšej inštancie považovala za vecne nesprávny, nakoľko oba sudy sa takýmto postupom odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe reprezentovanej rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4MCdo/23/2008, v zmysle ktorého sa skutočnou škodou rozumie ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného. Podľa názoru dovolateľky žalobca existenciu skutočnej škody nepreukázal. Žalovaná nepovažovala výpoveď manželky ako výpoveď nezávislého svedka a preto nebolo možné na ňu objektívne prihliadať. Rovnako ani zmluva o spotrebiteľskom úvere podľa nej nepredstavovala takýto dôkaz, nakoľko zo zmluvy čerpané finančné prostriedky mohli byť využité na akýkoľvek účel.

3.3. Za nesprávne právne posúdenie dovolateľka považovala aj nesprávne posúdenie existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zo strany nižších súdov. Mala za to, že žalobca prioritne žaloval pani Hirkovú o vydanie bezdôvodného obohatenia, čo svedčalo tomu, že uznal existenciu príčinnej súvislosti medzi uzatvorením kúpnej zmluvy a vznikom tvrdenej škody, v rámci ktorého súdneho konania bola predávajúca zaviazaná k zaplateniu sumy 11.700 eur, čím bol deklaratórne určený škodca a až následne žalobca listom zo dňa 09.10.2017 podal sťažnosť, ktorou sa sťažoval na postup príslušníkov PZ OR PZ Nové Mesto nad Váhom. O vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou ide podľa žalovanej len vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, pri ktorom platí, že ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, nevznikla by ani škoda, čo ale v prejednávanej veci neplatí, nakoľko škoda, aj keď sa stala ukončením exekúcie nevymožiteľná, vznikla práve v súvislosti s uzatvorením predmetnej kúpnej zmluvy. Škoda ani porušenie právnej povinnosti ešte nezakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu, príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená, ale aj preukázaná. Vzťah medzi príčinou a jej následkom musí byť preukázaný a bezprostredný (I. ÚS 177/08). Žalobca v podstate namietal, že príslušník policajného zboru mu nezaslal písomné poučenie v zmysle zákona o policajnom zbore, čo malo mať za následok, že nepodal žalobu o určenie vlastníckeho práva k veci, o čom tvrdil, že by bol úspešný. Žalobca toto hypotetické tvrdenie odvíjal od neexistujúceho právneho aktu, a teda nebolo možné jeho tvrdenie považovať za preukázané. Podľa žalovanej súd prvej inštancie nemohol vychádzať z hypotetického predpokladu, že žalobca by podaním žaloby o určenie vlastníckeho práva na príslušnom súde uspel najmä ak predmetné motorové vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti a malo svojho skutočného vlastníka. Škoda, ktorú si žalobca uplatňoval v konaní nevznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ale následkom kúpy predmetného motorového vozidla od tretej osoby. Žalovaná zároveň svoje tvrdenia podoprela rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/126/2009, podľa ktorého nečinnosť orgánov polície by síce bolo možné považovať za postup priečiaci sa zákonu, na druhej strane ale nemožno prehliadať, že tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku občana, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve (iba) touto nečinnosťou.

4. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b) CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie je prípustné, a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod

podľa § 420 písm. f) CSP zároveň aj dôvodné.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

7. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

8. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

11. V danom prípade žalovaná ako prvé vyvodila prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

12. Citované ustanovenie zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu

spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*). Judikatúra ESLP síce nevyžaduje, aby na každý argument strany bola v odôvodnení rozhodnutia súdu daná odpoveď, trvá však na tom, že ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď súdu práve na tento argument (*Ruiz Torija c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, *Hiro Balani c. Španielsko* z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

14. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

15. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva účastníka civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva účastníka konania na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatneného návrhu, ako aj špecifickými námietkami účastníka konania. Porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

16. Práve priblížený výpočet samozrejme nemôže byť (ani mať ambíciu byť) úplným, keďže sa v konkrétnom prípade môžu vyskytnúť i iné nedostatky v argumentácii (podľa okolností buď súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu alebo aj oboch takýchto súdov - pri nahliadaní na problém optikou súdu dovolacieho), ktorých prítomnosť rovnako spôsobí nerešpektovanie čiastkového práva na spravodlivý súdny proces reprezentovaného právom na objektívne presvedčivé (uspokojivé) odôvodnenie výsledku rozhodovacej činnosti súdu.

17. K práve uvedenému sa v odvolacích konaniach pridružuje i faktor umožnenia odvolaciemu súdu

procesným právom, aby takýto súd, pokiaľ sa v celom rozsahu stotožní s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, sa v odôvodnení len obmedzil na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplnil na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP). V týchto prípadoch síce stačí, ak odvolací súd v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, keď spätosť potvrdzovaného a potvrdzujúceho rozsudku vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu a rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie; ak sa však odvolací súd rozhodne ísť touto cestou, vedome tým preberá zodpovednosť i za kvalitu argumentácie súdu prvej inštancie (t. j. či v prípadnom dovolacom konaní obstoja ako ním potvrdené rozhodnutie, tak i ním samým doplnené dôvody). Dopĺňanie ďalších dôvodov na podporu argumentácie prvoinštančného súdu (zo strany súdu odvolacieho) v tomto prípade nie je pravidlom (ale výnimkou) a môže sa stať, že toto ani nebude reálne možné, ak súd prvej inštancie sa v rámci odôvodňovania svojho rozhodnutia, neskôr podrobovaného prieskumu v odvolacom konaní sám objektívne uspokojivým spôsobom vyporiada so všetkými relevantnými argumentmi všetkých sporových strán a ani odvolanie neprinesie nič iné, než polemiku s takýmto jeho úvahami. Ak ale o takýto prípad (nedoplniteľnosti) nepôjde, z pohľadu preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu bude mať význam ako udržateľnosť dopĺňujúcej argumentácie tohto súdu samej osebe, tak i to, či sa doplnenie nedostane do takého rozporu s argumentáciou súdu prvej inštancie, označenou odvolacím súdom za akceptovanú v plnom rozsahu, pri ktorého existencii by už reálne o splnení podmienok § 387 ods. 2 CSP nemožno hovoriť (ale do úvahy by prichádzala len možnosť, že správnou môže byť nanajvýš - pokiaľ vôbec - argumentácia len jedného z oboch nižších súdov).

18. Podľa názoru dovolacieho súdu sa v prejednávanej veci nedostatky v argumentácii, vedúce (nateraz) k neakceptovateľnosti prijatých záverov (skutkových aj právnych) v rozsudku odvolacieho súdu vyskytli

19. Odvolací súd nezaujal relevantné stanovisko k zásadnej argumentácii žalovanej, premietnutej aj do tej odvolacej, podľa ktorej prvoinštančný súd nesprávne vyvodil splnenie všetkých troch kumulatívnych podmienok zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu. Žalovaná rozporovala žalobcom tvrdenú existenciu priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci a skutočnou škodou, ako ďalšieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu. Podľa žalovanej škoda, ktorú si žalobca uplatňoval v konaní nebola následkom nesprávneho úradného postupu príslušníka policajného zboru, ale bola priamym následkom kúpy predmetného motorového vozidla od tretej osoby. Žalobca podľa nej v podstate namietal, že príslušník policajného zboru mu nezaslal písomné poučenie v zmysle zákona o policajnom zbore, čo malo mať za následok, že nepodal žalobu o určenie vlastníckeho práva k veci, o čom tvrdil, že by bol úspešný. Žalobca toto hypotetické tvrdenie odvíjal od neexistujúceho právneho aktu, a teda nebolo možné jeho tvrdenie považovať za preukázané. Podľa žalovanej súd prvej inštancie nemohol vychádzať z hypotetického predpokladu, že žalobca by podaním žaloby o určenie vlastníckeho práva na príslušnom súde uspel najmä ak predmetné motorové vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti a malo svojho skutočného vlastníka.

20. Z rozhodnutí oboch nižších súdov vyplýva, že žalobcom boli preukázané všetky predpoklady zodpovednosti štátu (žalovanej) za vznik škody, najmä s ohľadom na preukázanie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

20.1. Prvoinštančný súd dôvodil tým, že: „ medzi nesprávnym úradným postupom, keď žalobcovi nebola oznámená zákonným spôsobom možnosť uplatniť si vlastnícke právo k zaistenej veci na príslušnom súde a vznikom škody je bezprostredná súvislosť. Tým, že si žalobca neuplatnil svoje vlastnícke právo k predmetnému osobnému automobilu na súde, pričom povaha súdneho rozhodnutia by v tomto prípade mala deklaratórnu povahu, došlo jednoznačne k zmenšeniu jeho majetku a teda k vzniku škody, nakoľko predmetná vec bola následne vydaná tretej osobe, ktorá si na ňu uplatnila nárok. Túto skutočnosť pritom podľa názoru súdu neovplyvňuje fakt, že žalobcovi súbežne vynikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretej osobe, nakoľko táto pohľadávka žalobcu je ako už bolo vyššie uvedené s konečnou platnosťou nevyhnutiteľná. Z uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že žalovaný preukázal kumulatívne naplnenie všetkých zákonných predpokladov na vznik zodpovednosti štátu za

škody spôsobenú nezákonným postupom. Žalobe preto v celom rozsahu vyhovel."

20.2. Odvolací súd odpovedal žalovanej na predmetnú odvoláciu argumentáciu (bod 19.) stotožnením sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu, s obmedzím sa na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, pričom na zdôraznenie správnosti napadnutej časti rozhodnutia sa obmedzil „len" na nasledovné: „, správne súd prvej inštancie vyvodil, že je možné konštatovať aj existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Pokiaľ žalobca žiadal policajné orgány o vydanie veci, je treba poznamenať, že pokiaľ tak urobil v relevantnom čase, teda pred vydaním veci policajným orgánom tretej osobe - spoločnosti M. R. de A. y reaseguros, S.A., R.de O., XX- XXXXX M. - M., A., vznikol mu nárok na náhradu škody v dôsledku toho, že policajný orgán postupoval v rozpore s ust. § 21 zák. č. 171/1993 Z. z., keď napriek riadnemu uplatneniu práva na vydanie veci žalobcom, túto mu nevydal a ani ho neodkázal na uplatnenie si vlastníckeho práva v občianskom súdnom konaní."

21. Podľa dovolacieho súdu v danom prípade neboli naplnené zákonné podmienky pre umožnenie odvolaciemu súdu v odôvodnení rozsudku sa iba stotožniť s odôvodnením naplnenia jedného zo zákonných predpokladov uplatneného nároku na náhradu škodu v podobe existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a spôsobenou škodou súdom prvej inštancie v jeho rozsudku, vedome tým preberajúc zodpovednosť za kvalitu predmetnej argumentácie, pretože z jeho dôvodov nevyplýva „kvalifikované" vysporiadanie sa so zásadnou odvolacou argumentáciou žalovanej stručne zhrnutou v bode 16 tohto odôvodnenia. Nedostatočnosť, resp. absencia vyčerpávajúcej argumentácie nastolenej právnej problematiky žalovanou spočíva v súdom prvej inštancie odôvodňovaní žalobcom tvrdenej existencie priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci a skutočnou škodou, ako ďalšieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu. Podľa žalovanej škoda, ktorú si žalobca uplatňoval v konaní nebola následkom nesprávneho úradného postupu príslušníka policajného zboru, ale bola priamym následkom kúpy odcudzeného motorového vozidla od tretej osoby. Podľa žalovanej súd prvej inštancie nemohol vychádzať z hypotetického predpokladu, že žalobca by podaním žaloby o určenie vlastníckeho práva na príslušnom súde uspel, najmä ak predmetné motorové vozidlo pochádzalo z trestnej činnosti a malo svojho skutočného vlastníka. Odvolací súd si pritom svoju povinnosť vysporiadať sa s predmetnou zásadnou argumentáciou nespĺnil a žalovanej neposkytol žiadnu odpoveď, iba stroho poukázal na podľa neho dostatočne odôvodnený výklad problematiky súdom prvej inštancie a na to, že pokiaľ žiadal žalobca policajné orgány o vydanie veci, ešte pred vydaním veci tretej osobe, vznikol mu nárok na náhradu škody v dôsledku toho, že policajný orgán postupoval v rozpore s § 21 ods. 9 zákona o policajnom zbore, keď napriek riadnemu uplatneniu práva na vydanie veci, žalobcovi vec nevydal a neodkázal ho a uplatnenie si vlastníckeho práva v občianskom súdnom konaní. Dovolateľka pritom v odvolacom konaní zreteľne zdôrazňovala absenciu zdôvodnenia bezprostrednej súvislosti medzi vznikom škody a neoznámením žalobcovi možnosť uplatniť si vlastnícke právo k zaistenej veci súdnou cestou.

22. V predmetnom spore súdy nižšej inštancie posudzovali následky nesprávneho úradného postupu príslušníka policajného zboru, ktorý postup podľa ustálenej súdnej judikatúry môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené práve (iba) týmto postupom.

23. Dovolací súd zdôrazňuje, že jeho prax je vo výklade príčinnej súvislosti dlhodobá jednotná. Zhodne v teoretickej rovine ustálila, že vzťah príčiny a následku musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí ak je iba sprostredkovaný. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nevzniká. Príčinou škody môže byť len skutočnosť, bez ktorej by škodný následok nevznikol. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, no musí ísť o príčinu podstatnú. Zákon č. 58/1969 Zb. (rovnako ako zákon č. 514/2003 Z. z.) nevysvetľuje vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). O vzťah príčinnej súvislosti ide, ak je medzi nesprávnym úradným postupom a škodou vzťah príčiny a následku. Ak bola príčinou vzniku škody iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastáva. Otázka príčinnej súvislosti nie

je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach; vyriešenie tejto otázky preto nemožno uložiť znalcovi (ten môže poskytnúť len odborné podklady, z ktorých súd pri zisťovaní skutkového stavu veci vychádza). Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmom (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda, za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmom poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/88/2022).

24. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/313/2009 uviedol, že „o vzťah príčinnej súvislosti ide, ak škoda vznikla následkom nezákonného rozhodnutia, teda ak je nezákonné rozhodnutie a škoda vo vzájomnom pomere príčiny a následku. Príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nezákonného rozhodnutia nevznikla, musí teda ísť o priamu (nie len sprostredkovanú) príčinu vzniku škody. Otázka príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a konkrétnou škodou je síce v prvom rade otázkou skutkovou (súd zisťuje jej existenciu), avšak záver, či je v konkrétnom prípade daná príčinná súvislosť je súčasne otázkou právnou, pretože súd robí záver o existencii jedného z predpokladov zodpovednosti štátu za škodu, pričom tento právny záver je samozrejme závislý na skutkovom zistení. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane. Pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.“

25. Dovolací súd k otázke, medzi ktorými skutočnosťami je potrebné príčinnú súvislosť zisťovať tiež uvádza: „Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu.“ (pozri 3Cdo/32/2007, 5Cdo/219/2007, 5Cdo/301/2009, R 28/2008).

26. Z uvedených východísk preto nemôže z hľadiska naplnenia príčinnej súvislosti ako jedného z predpokladov zodpovednosti za škodu stačiť „len“ všeobecná úvaha o možných následkoch konania škodcu alebo jednoduché pripustenie možnosti vzniku škody v dôsledku jeho porušenia, ale príčinná súvislosť musí byť naisto postavená. Podľa teórie adekvátnej príčinnej súvislosti je táto daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu alebo škodovej udalosti. Súčasne sa musí preukázať, že škoda by nebola nastala bez tejto príčiny (k tomu bližšie napr. Slivka, J. Spáčil, J. Škárová, M. Hulmák, M. a kol. Občiansky zákonník I. Komentár. 1. vydanie. C. H. Beck, 2008, s. 1066). Pre zodpovednosť za škodu nie je nutné, aby vznik určitej škody bol pre konajúceho (škodcu konkrétne predvídateľný), ale je dostatočné, že pre optimálneho pozorovateľa nie je vznik škody vysoko nepravdepodobný.

27. Najvyšší súd tiež pripomína, že súdy musia nielen rešpektovať právo, ale aj jeho výklad a aplikácia musí smerovať k spravodlivému výsledku. Spravodlivosť musí byť vždy prítomná v procese, ktorým sudca interpretuje a aplikuje právo ako hodnotový činiteľ. Pre hľadanie práva je vždy nevyhnutné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na skutkových

zisteníach. Mnohé prípady a ich špecifické okolnosti môžu byť komplikované a netypické, čo však nezbavuje súdy z povinnosti urobiť všetko pre spravodlivé riešenie sporu.

28. Podľa najvyššieho súdu (rešpektujúc vyššie uvedené právne) v preskúmvanej veci došlo k zásahu do práva žalovanej na spravodlivý proces postupom súdov nižších inštancií tým, že tieto v ich komplexnej jednote nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia vo vzťahu ku konštatovanému naplneníu príčinnej súvislosti, bez zohľadnenia právnych východísk právnej vedy a ustálenej súdnej praxe, čo možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle článku 46 ods. 1 Ústavy SR (pozri III. ÚS 332/09).

29. Preto vzhľadom na žalovanou dôvodne vytýkané vady zmätočnosti v podobe nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a tým dôvodnosť dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP (bod 3.1.), dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň dôvodné a preto už bez potreby zaoberania sa s ďalšími dovolacími dôvodmi podľa § 420 písm. f) ako i dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

30. Najvyšší súd zároveň zdôrazňuje, že dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimity každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa tým stáva neobhájiteľné, čomu je potrebné sa v ďalšom konaní vyvarovať.

31. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

32. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.